

Çizgisiz defter gibiydi

Mustafa Kirenci – 29 Mayıs 2017

<http://www.gercek hayat.com.tr/akif-emreye-veda/akif-emrenin-ardindan/>

“İz”ler isimli kitabından sonra “Çizgisiz Defter” Âkif Emre’nin yayınevimizden çıkan ikinci kitabı oldu. Sırada isimleri ve konuları da belirlenmiş 3. ve 4. ve zamana yayılmış diğerleri vardı. Yazılar kitap düzeninde tasnif edilmiş, son okumaları kalmıştı. Biz ne yaparsak yapalım zaman hükmünü icra ediyor, kader ne bir saniye eksik ne de fazla tecelli ediyor.

Biz şimdilik yaşamaya devam edenler için ondan geriye çok şey kaldı: Takip edeceğimiz idealleri, ufkumuzu açan düşünceleri, her birimize örnek olacak üstün insani vasıfları. Her şeyden önce ilkeli, güzel ahlak sahibi ve düşünen bir insandı. Görebildiğimizden öte gönül sahibiydi. “Çizgisiz Defter” gibiydi. Tertemiz ve iç açıcı... Kader o defteri geride hiçbir gönül lekesi kalmadan kapattı. Bizler içinse henüz devam ediyor.

Bizim için kitapları Büyüyenay’dan çıkan bir yazardan çok fazla anlamı vardı. Fikrine güvendiğimiz, istişare edebileceğimiz, derdimizle dertleneceğinden emin olduğumuz biriydi. Onu seviyorduk ve en güzeli sevildiğimizden de emindik.

Muhit olarak birbirimize yakın oturduğumuz Âkif Emre, Cemal Şakar, Suavi Kemal Yazgıç ve Adnan Uğur istisnasız her Çarşamba akşamı semtimizde buluşur sohbet ederdik. Haftanın olayları, geçmişin zihnin kıvrımlarında kalmış anıları ve şahitlikleri, ortak dertlerimize kadar birçok konu birbirimizin kalbine dokuna dokuna ilerler ve birbirimizden memnun ayrılırdık. Bu benim için haftanın bir akşam vaktinden gecenin ilk saatlerine kadar sıkıştırılmış özü gibiydi. Âkif Emre’nin derinlikli tahlilleri, Cemal Şakar’ın muzip ve zekice çıkışları, Suavi Kemal’in ani ve beklenmedik her seferinde de şaşırtıcı olma başarısı gösteren atakları ve Adnan’ın öğrenmek istediğini kamilen ortaya koyan sorularıyla akşam geceye evrilir, içimizden birinin aniden saate bakmasıyla neredeyse hep birden “bu hafta da bitti” der ve evlerimize gitmek üzere oturduğumuz yerin kapı eşiğine gelirdik. İlk ayrılan Âkif Ağabeydi. Dördümüzün evi aynı yöneydi. Onunla yine Çarşamba günü görüştük. Bu kez yer Fatih Edirnekapı’ydı. Sonsuza kadar vedaydı. Cenaze namazında imam efendi iki kez Âkif yerine “Ârif Emre” dedi. Belki bütün sözleri söyleten bu vasfını da imam efendi diliyle duyurmuş oldu.